

Sygn. akt IV CZ 19/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku I. O.
przy uczestnictwie P. M.
o podział majątku wspólnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 maja 2014 r.,
zażalenia wnioskodawczyni
na postanowienie Sądu Okręgowego w B.
z dnia 14 stycznia 2014 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. postanowieniem z dnia 14 stycznia 2014 r. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczynie od postanowienia tego Sądu z dnia 12 września 2013 r. jako niedopuszczalną z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia, wskazaną w skardze na kwotę niższą niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 519¹ § 2 k.p.c.).

W zażaleniu wnioskodawczynie wniosła o uchylenie postanowienia oraz nadanie biegu skardze kasacyjnej zarzucając, że podstawą jej odrzucenia była oczywista omyłka zawarta w skardze, dotycząca podanej w niej wartości przedmiotu zaskarżenia. Wskazała, że wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi kwota 199 450 zł stanowiąca równowartość niezabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w O. zaliczonej do majątku wspólnego uczestników postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie; wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany.

Ponadto skarga kasacyjna powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia.

O dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami rozstrzyga wartość przedmiotu zaskarżenia. Zgodnie z art. 519¹ § 2 k.p.c. w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami skarga kasacyjna od postanowień sądu drugiej instancji orzekających co do istoty sprawy jest dopuszczalna jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi co najmniej 150.000 zł.

Wnioskodawczynie w swojej skardze określiła wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 99 725 zł., co stało się przyczyną odrzucenia przez Sąd

drugiej instancji tej skargi jako niedopuszczalnej. W zażaleniu podniosła, że był to skutek oczywistej omyłki pisarskiej i w rzeczywistości wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 199 450 zł, czyli równowartość niezabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w O., niezasadnie jej zdaniem zaliczonej do majątku wspólnego uczestników postępowania.

Uszło jednak uwagi skarżącej, że już we wniosku o dokonanie podziału majątku wspólnego wniosła o ustalenie, że nieruchomość gruntowa położona w O. dla której Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą o nr Kw ...109852/8 wchodzi w skład majątku wspólnego, a ponadto o ustalenie, że poniosła z majątku osobistego na majątek wspólny nakłady w kwocie 40 980 zł z przeznaczeniem na zakup tej nieruchomości. Jednocześnie, wskazała w nim, że nie domaga się rozliczenia nakładów, jakie poczyniła z majątku osobistego na majątek wspólny.

Ponadto z analizy akt sprawy, zwłaszcza z treści aktu notarialnego jednoznacznie wynika, że przedmiotowa nieruchomość została zakupiona do majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika postępowania w trakcie trwania małżeństwa objętego ustrojem wspólności majątkowej małżeńskiej. Również według dokonanych ustaleń darowizna pieniężna została poczyniona na rzecz obojga małżonków, co znajduje odzwierciedlenie w postanowieniach umowy sprzedaży z dnia 21 grudnia 2001 r., do której przystąpili oboje małżonkowie - uczestnicy postępowania. Dokonane przez Sądy meriti ustalenia są wiążące w postępowaniu kasacyjnym.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem w sprawach działowych, do których zaliczają się sprawy o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej, wartość przedmiotu zaskarżenia z reguły nie przekracza wartości udziału skarżącego w majątku wspólnym nawet wówczas, gdy skarżący zaskarża postanowienie sądu co do istoty sprawy „w całości”. W takich sprawach dla określenia tej wartości decydujące znaczenie ma wartość konkretnego interesu (roszczenia, żądania) lub składnika majątkowego którego środek zaskarżenia dotyczy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, nr 4, poz. 60).

W świetle powyższych uwag, brak podstaw do przyjęcia jakoby wnioskodawczyni w skardze kasacyjnej oznaczyła błędnie wartość przedmiotu

zaskarżenia. Określenie wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną należy do obowiązków jej autora. Gdy znajduje ono oparcie w okolicznościach sprawy, to nie można ocenić, że jej określenie nastąpiło w wyniku oczywistej pomyłki strony skarżącej, i tym samym brak podstaw w takim wypadku do jej weryfikacji po terminie do wniesienia skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2001 r. III CZ 35/01 niepubl.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.